

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 771/2015
15.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.В. и др, због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених В.В., Ж.К. и М.Б., адвоката Б.К., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3236/2013 од 25.08.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 4/2015 од 18.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2015. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених В.В., Ж.К. и М.Б., адвоката Б.К., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3236/2013 од 25.08.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 4/2015 од 18.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3236/2013 од 25.08.2014. године, делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Суботици преиначена је пресуда Вишег суда у Суботици К 94/2012 од 04.07.2013. године (којом су окривљени В.В. и М.Б. ослобођени од оптужбе да су починили кривично дело давање мита из члана 368. став 1. КЗ а окривљени Ж.К. је ослобођен од оптужбе да је починио кривично дело примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. КЗ на основу одредбе члана 355. тачка 2. тада важећег ЗКП), па је окривљени Ж.К. оглашен кривим због кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. КЗ, док су окривљени В.В. и М.Б. оглашени кривим због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ за које су осуђени и то: окривљени Ж.К. на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.02.2008. до 11.03.2008. године, окривљени М.Б. на казну затвора у трајању од три месеца, а окривљени В.В. на

казну затвора у трајању од шест месеци. Том пресудом на основу члана 264. став 1. у вези члана 262. ст. 1. и 2. ЗКП окривљени су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено накнадно, посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 4/2015 од 18.03.2015. године усвајањем жалбе браниоца окривљеног Ж.К. у делу одлуке о казни и жалбе браниоца окривљеног В.В. у делу одлуке о урачунавању притвора преиначена је пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3236/2013 од 25.08.2014. године, која је исправљена решењем истог суда од 02.03.2015. године, у делу одлуке о казни окривљеном Ж.К., тако је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Ж.К. за кривично дело примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. КЗ за које је том пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од једне године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 12.02.2008. до 11.03.2008. године, а окривљеном В.В. је у изречену казну затвора у трајању од шест месеци за кривично дело давање мита из члана 368. став 1. КЗ за које је том пресудом оглашен кривим урачунато време које је провео у притвору од 11.02.2008. до 18.04.2008. године, док су жалбе браниоца окривљеног Ж.К., браниоца окривљеног В.В. и М.Б. у преосталом делу одбијене као неосноване и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених В.В., Ж.К. и М.Б., адвокат Б.К. због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуду Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 4/2015 од 18.03.2015. године којом је преиначена пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3236/2013 од 25.08.2014. године и првостепену пресуду која је исправљена решењем Основног суда у Суботици Кв 1339/12 од 25.02.2015. године потврди у целисти, или пак да пресуду Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 4/2015 од 18.03.2015. године којом је преиначена пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3236/2013 од 25.08.2014. године укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених В.В., Ж.К. и М.Б., адвоката Б.К., је неоснован.

Бранилац окривљених В.В., Ж.К. и М.Б. у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, наводима да се исте заснивају на листинзима телефонских разговора и обављеним вештачењима проистеклих из транскрипата и тонских записа који су прибављени на основу наредбе истражног судије Ки 11/08 од 21.07.2008. године, а на којим доказима се пресуда не може заснивати, обзиром да су транскрипти проистекли из надзора и снимања телефонских разговора само формално издвојени из списка предмета решењем Вишег суда у Суботици К 94/2012 од 21.12.2012. године, а да је суд приликом закључивања о постојању кривичних дела у питању кривица окривљеног користио садржину тонских записа и на основу њих сачињених транскрипата. Даље, бранилац ових окривљених у захтеву наводи да се пресуда заснива на одбрани тада осумњиченог М.Б. датој у преткривичном поступку на ком доказу се пресуда не може заснивати, истицањем да је приликом саслушања овог осумњиченог коме није присуствовао изабрани бранилац, била употребљена обмана и то тако што му је предочена садржина сачињених предметних транскрипата који су потом издвојени из списка предмета да би се дошло до његовог признања.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 604. став 1. ЗКП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) испитао сходно одредбама ЗКП ("Службени лист СРЈ" 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС" 58/04... 76/10) који је важио у време прибављања доказа наведених у захтеву, па је нашао да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених В.В., Ж.К. и М.Б., адвоката Б.К., указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) који је важио у време доношења правноснажних пресуда.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених В.В., Ж.К. и М.Б. неосновано је истицао и у изјављеној жалби против другостепене пресуде, а трећестепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе је на страни 3 пасус трећи и четврти и страни 4 пасус први и други образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Истовремено, овај суд указује да се правноснажне пресуде поред ових доказа заснивају на великом броју изведених доказа и то исказа сведока, материјалних доказа и обављених вештачења, па је очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда.

Код оцене овог навода захтева браниоца окривљених В.В., Ж.К. и М.Б. Врховни касациони суд је имао у виду чињеницу да је повреда кривично-процесног закона о којој је реч, сада прописана као битна повреда одредаба кривичног поступка, која може утицати на законитост пресуде само ако се иста заснива искључиво на незаконитом доказу, што конкретно није случај.

Наводима из захтева браниоца окривљених којима се указује да изведени докази не пружају основ за закључак да су окривљени извршили предметна кривична дела на начин представљен изреком правноснажне пресуде, по оцени Врховног касационог суда оспорава се чињенично стање утврђено другостепеном, а потврђено трећестепеном пресудом.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених В.В., Ж.К. и М.Б., није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа, судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.